

Едва се дочуват задавени къркания на жерави, що отпътватъ.
Послѣ екота имъ се усилва.

Г л а с а . — Какво ми се счува ?

М а р а . — Става, погледва изъ крайния прозорецъ. Съ въздишка. Жеравитѣ си отиватъ ! Загледана. Каква верига ! Още една ! Друга ! . . . Колко много ! Краятъ имъ се губи въ далечинитѣ .

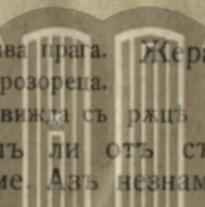
Мълчание.

Мигъ слѣдъ мигъ кърканието се дочува по ясно.

Г л а с а . — Зимата наближава !

М а р а . — Загледана. Съ болка. Да !

II

 Влиза Борьо въ рубашка облеченъ, съ луличка въ уста, като търка съ пръсти очите си. Той е къмъ 32—33 годишна възрастъ, възвисокъ, плѣщестъ съ изпито лице, осънено отъ дълга кестенява коса, що тули до полвина ушиятѣ му.

Б о р ъ о . — Прѣстжива прага. Жеравитѣ ли гледашъ ?
Приближава се къмъ нея до прозорца.

М а р а . — Шомъ го вижда съ ръцѣ на очи. Ти се забравяшъ, Борьо ! Станешъ ли отъ сънъ — очите си заставяшъ. Ужъ ги лѣкуваме. Азъ незнамъ !

Б о р ъ о . — Тихо и съ меъсъ тоенъ, безъ да обрѣща внимание на бѣлѣжката. Искамъ да видя жеравитѣ . Вгледанъ. Ето, сега добрѣ виждамъ — — Каква верига ! — Още една ! Унесенъ гледа и слуша кърканието имъ. Какво настроение ! Пепелявъ фонъ; глѣкнали равнини и задъ тѣхъ едва доловимъ Балкана — — и жеравитѣ отлитатъ, отлитатъ !

Дълго мълчание.

М а р а . — Оборила глава дълбоко вмислена, едва дочува мжжа си
Б о р ъ о . — Вгледанъ въ жеравитѣ не снема очи,

Мълчание.

Кърканието на жеравитѣ се дави въ далечинитѣ и въ стаята се чува само тракането на часовника.

Б о р ъ о . — Слѣдъ като изгубва дирята на жеравитѣ . Потулиха се !

М а р а . — Упоминса. Стига ! Турни очилата, защото пакъ ще почнатъ да те смѣдятъ очите.